

EL GUAL

PERMANENT

EDITORIAL

Quan ja fa un mes vam sortir a la llum amb tota la il·lusió i tota l'empenta juvenivola pròpia de les coses acabades d'estrenar, poc ens pensàvem, amic lector, que es produïssin les fosques i brutes maquinacions que ens conduïxen ara a escriure en aquest to trist i enyoradís, més propi dels temps foscos en què el nostre país era víctima d'una llarga i feixuga dictadura que de l'etapa actual en què amplis horitzons assolats i clars omplen de joia els nostres esguards esperançats.

Poc ens pensàvem, dèiem, i —encara diem més— poc ens afiguràvem que, en unes eleccions que hom ha qualificat de democràtiques —ja suposem que el bon lector atent i perspicax endevinarà que ens referim a les Municipals-83, suara celebrades—, es produïssin fets tan condemnables, fets tan blasfemes, propis només d'ànimes roïnes i mesquines que més valdria que s'ocupessin de llurs afers, com els que ara comentarem. Com el que ara comentarem. Com el que ara comentarem, més ben dit. I ho diem així, en singular, perquè, si bé els fets s'han produït en totes i cada una de les taules de totes i cada una de les seccions electorals de la nostra ciutat fins fa ben poc neta, verda i humana, respectant, doncs, en cada una d'elles, la idiosincràsia i el tarannà dels seus presidents i vocals, és un sol fet dut a terme —daixò n'estem segurs— per la mateixa mà negra, la mateixa ànima envejosa i recargolada que en altres moments de la nostra malaurada història recent ha limitat l'alçada màxima edificable o ha decretat, sens tenir presents els nostres més elevats sentiments humanitaris i, en definitiva, civilitzadors, que grans extensions es convertissin en zones verdes.

És tanta la gravetat de l'afer, que no sabem com anomenar-lo, ni en quin moment. De tota manera, no podem exclamar-nos-en eternament ni deixar de prendre mesures concretes. És per això que anem, doncs, finalment, sense donar-hi més voltes, al gra.

En **Jaume A.** ha perdut les eleccions. Sí, amics; tal com ho llegiu. L'Alcalde tan esperat per tothom, l'home que havia de continuar les transformacions de la ciutat iniciades en la gloriosa dècada dels quaranta, ha perdut. Però no ha perdut a les urnes, no. Ha perdut víctima d'una tupinada indigne que es va començar a congriar, ja, en el moment d'ésser proclamada la llei electoral. Perquè en **Jaume A.**, amics, ara ja podem dir-ho, no és amant d'aquest sistema de consensos i maniobres obscures. En **Jaume A.** tira pel dret i el seu fort és fer pujar totxos. Per això la llei electoral l'ha exclòs injustament. Això no ens priva, però, de reconèixer en ell el veritable i únic vencedor moral d'aquestes eleccions. D'aquestes i de les que es presentin, mentre al nostre país hi resti una bòbila cremant llenya.

La redacció d'**El Gual** i, amb ella, el seu editor, han vist com una tramuntanada feia tremolar la nostra bona reputació assolida amb esforç i sacrifici. Es per això que en **Jaume Pam**, donant mostres d'una fermesa, una decisió i un "savoir faire" dignes només d'hommes del seu tremp ha procedit a fer canvis que ens portaran, no hi ha dubte, a bastir unes relacions sòlides a casa nostra, impossibles d'esquerdar, ni en l'improbable cas d'una nova derrota en una contesa electoral.

Per no allargar-nos més, ho deixarem aquí; però no sense abans fer un elogi encès i apassionat del nostre nou sots-director, el qual ens il·luminarà en aquesta nova etapa, en **Pere Fanal i Joliu**, que és, més que un home, un valor humà, un constant estímul per a les joves generacions que en ell s'emmirallen, segures, en veure com el seu esperit s'encoratja i s'eleva més com més elevades són les construccions que ell inspira i promou.

Dels altres membres del nostre consell i dels col·laboradors, no cal parlar-ne que ja prou que els deveu conèixer; no pas per les seves floritures ni ganes de figurar, ans per llur esperit de treball i sacrifici. **El Gual** es vol consolidar i per això necessita gent esforçada i coratjosa que el portin al cim, al lloc d'honor privilegiat, reservat només per als fills més il·lustres del nostre poble.

*I quan arribi l'hora del pediment
i la tristor obscura a tots envaeixi,
penseu que cal que es voti i es llegeixi
en Jaume A. i el seu Gual Permanent.*

GLOSSA MARIANA

INICIAL

*Celístia en poncella d'alba clara
i rosada del cel en sereni:
fecunda, l'Esperit, la Verge Mare,
branca fruitada, intacta en el florir.*

I CERTAMEN CIENTÍFIC-ARTÍSTIC

EL GUAL PERMANENT, per tal d'enlairar el sostre científic-artístic dels nostres seguidors, ha decidit celebrar un certamen de dibuix que és regirà per les següents:

BASES:

- 1.- Els participants hauran de ser persones inèdites i desconegudes en el camp del dibuix, o en tot cas capaces de dibuixar amb pseudònim
- 2.- Els dibuixos s'hauran d'adaptar a les tècniques del retrat, de la caricatura i del paisatge urbà.
- 3.- Seran acceptats d'un mateix autor, dibuixos sense límit, en les tres varietats exposades.
- 4.- Els dibuixos hauran de correspondre a personatges i paisatges reals, valorant-se positivament si han estat objecte d'atenció d'EL GUAL PERMANENT.
- 5.- També seran acceptades auques, acudits o altres procediments gràfics, de llarga tradició a la nostra premsa, sempre i quan estiguin en consonància amb l'article anterior.
- 6.- La recepció d'originals es clourà el 30 de maig del 1983.
- 7.- Els treballs podran ser firmats amb pseudònim, però fent constar al dors, el nom, cognoms, adreça i telèfon de l'autor.
- 8.- Els treballs seran enviats a Apartat de Correus 9399 - Barcelona
- 9.- Els treballs seleccionats es publicaran al n.º. 3 d'EL GUAL PERMANENT.

Granollers, Maig del 1983

SANT ROC 21 TELÈFON 8700631
GRANOLLERS

COM SEMPRE AL SERVEI DE LA NOSTRA BUTXACA

ACLARIMENT

Per tranquil·litat dels nostres anunciants i llegidors, volem deixar ben clar d'una vegada i per sempre que, contra el que s'ha rumorejat, en Joan Portet (no l'Alegret; l'altre) no col·labora ni amb nom real ni amb pseudònim, a la nostra digna publicació. Encara no ens hem begut l'enteniment!

AVÍS ALS ANUNCIANTS

O PASSEU A PAGAR
O LES PASSAREU PUTES

AVÍS ALS LECTORS

Per una més gran il·lustració dels nostres lectors, els fem avinent que la "GLOSSA MARIANA" que reproduïm a la nostra portada és d'en Josep M^a. López Pico. Sembla que va ser feta el dia que en López es va barallar amb en Picó, i com que tota ella respira un sentiment prou adient al tarannà de la nostra revista la transcrivim íntegra per tal que desvetlli sentiments edificants i augmenti l'elevació espiritual del personal.

EL GUAL EDICIONS

Apartat de Correus 9399
BARCELONA

Editor: Jaume Pam i Gorreda (Gual Permanent)

Director: Franciscu Torras i Villà

Sots-director: Pere Fanal i Joliu

Consell de Redacció: J. Garrafell i Cubill, Purina Clatell i Correria, Rafael Pallús, Montse Ronsa de Muntanyeta, Esteve Pala i Curt-és, Josep Gosseiro i Porreijo

CRONISTES

Vida política: el Martínes

Cultura: Josep Curtet i Joan Pala Pila

Geografia: Concepció Nabrugueta

Animals i plantes: Montserrat Mau Mau (la Pardaleta)

Sexualitat: Gaspar Carcon i Salvador Estranyes

Prehistòria: la Novellon

Religioses: Mn. Blai Merder

Econòmiques: Dr. Corrents i Jaume Pilla

Assessorament lingüístic: Josep Ba-vé

Dibuixos: Josep Lluís Arri Many

Fotògraf: Toni Caramella

Ràdio i TV: Lluís Déu-n'hi-do (I massa!)

Patrocini i lladrocini: La "Faixa"

"Arsobispado de Llerona. Marata i Corró de Vallicrosa - NIHIL - OBSTAT - El Censor: Salvador Cardus i Borriquerus Pbro. Marata, 18 de Julio de 1936 (l año triunfal) - IMPRIMASE: Vallicrussus, Ioannes, Arsobispo-bispo de Llerona. Por mandato de su Excia. Rvdma.: Blaius Merderius, Pbro. y Maestro de Obras Pías.

MONUMENTS HISTÒRICO-ARTÍSTICS: L'ACROPOLIS BARANGÉ (II)

El caminant que avança entre murs, tanques i herbei, en tombar a mà esquerra, el seu esguard queda comprès davant els colossals flams petrís que s'ofereixen a la seva contemplació. Trabucats, afermats a terra, tan sols separats per un deliciós jardinet en el qual els genials cotxinaires petancaires gaudeixen cada festa de les seves honestes diversions, els edificis semblen inspirats en les obres ciclòpees de Micenes donat que, per la seva factura, tenen una retirada amb els blocs gegantins del Tresor d'Atreu. Com ja podeu suposar es tracta de "Los Reales Alcázares de Todas las Españas de aquí y de fuera, obra inclita de cuando la Isabel la Católica iba a costura a aprender de letra".

Sembla que, per caprici de l'esmentada reina que, com tots sabeu, era presidenta del Cotxin-Curt de Ritme abans que l'indesitjable J. Munta'l, avui lliurat al perillós art de l'alta política, i per fer la competència al seu besnét Felipe II que construïa monestirs com si fossin barbacoes (vegeu l'Escòria'l), es van edificar aquestes magnífiques baluernes amb l'objectiu d'espantar i impressionar els nombrosos invasors que, des dels grecs fins als "nacionales", ha tingut el país. El seu aspecte mortífer ha provocat víctimes de tanta categoria com el Conestable de Portugal, el qual es va traspasar al cel en lloc de fer-ho al Lladres-lux-Granollers (Equip de bàsquet patrocinat per l'empresa Lladreslux de tan bona fama com el seu nom indica) com era la seva intenció i com ho havia previst el nostre Fanal i Joliu sempre tant amant a tota mena de negocis.

Quan hem tombat la vista per tal de reposar-la d'aquestes enlleunadores visions, ens hem adonat que, desapareguts a l'època de les glaciacions del Pleistocè Superior els arbres que feien nosa als animals de l'època, —d'entre els quals volem esmentar el Llobeterodàctilus, el Trullasopithecus i Fontorúnculus Llopartifoideus les restes dels quals es passegen encara pel país—, s'ha posat al descobert unes galeries soterrànies les quals són excavades gràcies a l'aportació de l'arqueòleg afeccionat Sr. Castrada,

de la seva femenina, feminista i delicadíssima esposa Sra. Feli Mamellares, del seu seguidor i endollat museístic Sr. Puntal i també pel seu seguidoret i a la recerca de qualsevol endoll presentable el nen Jordi Cardo (No pas parent de Mossen Josep Cardus i Borriquerus tot i que pel seu nom ho sembli). Les excavacions, fetes a bon ritme, han posat al descobert les restes de l'hominid "Botiguerus Aparquensis", tan estès a la nostra comarca l'any 1.983 a. de C. Identificat un dels exemplars com l'anomenat J. Curtet, aquest ens ha declarat que ell era en Curtet i Animalet i que no s'havia de confondre amb l'altre Curtet com es podria suposar a primera vista tot i que no se sàpiga qui ho pot ser més de tots dos.

Les troballes, que posseïxen un elevat interès científic, s'han vist completades per un esquelet del "Balcellensis Faixistipensiónibus", antic habitant de "la Faixa", desaparegut en circumstàncies misterioses de l'antiga necrópolis encara existent avui a la Plaça Maluquer i Salvador. Aquesta "Faixa" sembla que ja existia en èpoques remotíssimes i que l'antiga "granularius" deu el seu nom a un antic delegat de "la Faixa" que es deia "Granulus" i del qual n'és descendent l'heroic gestor administratiu Sr. Grané i les seves filles, gent de generositat proverbial i d'un tarannà progressista molt reconegut, tot i que hi ha qui diu que el seu comportament és un pèl primitiu, senyal de la seva antiga nissaga. El Sr. Castrada en assabentar-se d'aquesta notícia ens ha fet arribar una nota que diu textualment: "Assabentat troballa restes nemomucèniques reafirmo teoria. "Granularius" procedeix granota. En cas no ser així no s'explica existència "Coral Amics la Unió" "Quatre Veus, "Horitzó", riure Sr. Malàs".

En acabar aquest article que acabem perquè si no ens farien fora de la revista, voldríem remercier tots els científics granollerins que han fet possible la seva redacció. No cal dir com en números posteriors continuarem repassant el conjunt dels monuments històrico-artístics de la nostra ciutat.

NOTES DIVERSES

Constitució de l'Associació de Crítics de l'Espectacle

Es en tràmit de formació l'Associació de Crítics de l'Espectacle de Granollers i Comarca. Es compta entre els socis fundadors als coneguts crítics del ram Srs. Joan Curtet, Joan Cul-i-mer i el nen Tesina (familiarment anomenat Tesinet). Aquests famosos intel·lectuals, coneguts inclús a Portugal amb el mot de "O terror dos artistas", ens han declarat que els objectius de l'Associació són bàsicament aquest:

- 1) - Aconseguir que els lectors facin cas del que diuen
- 2) - Que no es dubti de la seva imparcialitat.
- 3) - Poder demostrar que han entès l'obra o el film del que parlem.

Sembla que en el darrer punt han obtingut ja un primer èxit en aconseguir que una tieta del Sr. Curtet i un nen del Sr. Cul-i-mer hagin declarat públicament que el Sr. Curtet s'havia llegit tres fascicles de "La historia del cine" i que ja sabia distingir l'Humprey Bogart d'en Fernando Fernán Gómez.

Nova publicació granollerina

El Gual Permanent saluda amb entusiasme l'aparició d'una nova revista granollerina. Es tracta de la publicació "Vernissatge" (que no és un catàleg de vernissos malgrat que el seu nom i part del seu contingut podrien semblar indicar-ho) promoguda per l'inefable animador de negocis inconfessables Sr. Joan Pala Pila. Aquest distinguit prohoms ens ha declarat que amb aquesta revista vol demostrar a les males llengües que s'ho carreguen tot i tothom que no es veritat que no entengui d'art, és que no en sap. Nosaltes després d'aquesta declaració ens hem quedat molt descansats i ho hem remullat amb aigua de liti-nès.

TOT PASSEJANT

Sonet a una ciutat, estimada.

Anar a donar un tomb els diumenges al matí, m'és un plaer predilecte. Amb la saludable excusa d'estirar les cames, surto al carrer. Ben poca gent trobo al meu pas.

Passejar, quan encara dorm la ciutat és com acaronar-te, estimada i l'afalac d'una lluna alada sotragueja l'instint de realitat

La ciutat, a primeres hores, sembla a punt d'estrenar. El silenci acompanya les mirades, sense crits ni paraules.

Si bé ara, tot és tranquil·litat res no em farà oblidar la vesprada, la teva pell jove i anhelada, és el meu abrigall i suavitat.

Aquesta és la millor hora per mirar si les coses són al seu lloc. Comprovar si la nit ha acomplert la seva funció i els carrers han quedat purificats.

Bella, bonica i de rostre serè, bressolada per llençols que t'envolten, quan et veig nua, vora teu tot m'és amè.

Les primeres clarors perfilen millor quines són les ombres postisses, on caldria perfilar, on caldria aprofundir.

Els teus cabells la rosada eixuguen acceptant hi hagi vessat el meu alè quan els desigs m'impulsen i en capturen

Si tot fos sobre el plànol, si en comptes de tinta fos llapis, que en fóra de fàcil fer i desfer sense deixar rastre, treballant amb la mina i esborrant amb la goma.

FULLETO PER CAPÍTOLS

Resum del publicat fins ara: El Noi del cafè, descobrix que l'inspector, trencant les seves habituds, ha marxat del despatx. Això aixeca una polseguera de ca l'ample i l'angoixa es fa càrrec del cafeter que veu la xarxa en perill. Parla amb el Josep per trobar-hi desllorigador.

L'ENIGMA DEL CARRER DE LA FULLA CAIGUDA (II)

— Les operacions d'aquest matí, com han quedat resoltes? — digué en Josep —.

Existeix un dispositiu de seguretat que havíem muntat conjuntament, preveient absències de malaltia o causa major. Però això només cobreix l'espai de tres dies. Si en aquest temps no torna la normalitat, caldrà desarticlar els equips d'aquesta zona per una temporada. Potser dos mesos.

— Dos mesos! Això vol dir que hi haurà pèrdues. Tan necessari és desarticlar?

— Mira Josep, més val que no ho posis en dubte, nosaltres vam muntar l'organigrama. Podem mantenir tres dies canalitzat el riu. Però a la primera avinguda ens negaria a tots. No pots ni somniar la complexitat de l'aparell organitzatiu, quan entra una partida. No es podrien controlar tots els caps. És un risc que havíem mesurat moltes vegades. L'única solució és plegar en setanta-dues hores, si continua sense aparèixer.

— D'acord Francisco, no poso pas en dubte l'estratègia d'emergència de la xarxa. Encara que no havia previst mai que la solució hagués de ser tan dràstica.

— La teva feina Josep, no és pensar com queda tot plegat. La teva feina és trobar-lo.

— Aviat ho has dit. Buscar un client del cafè que s'ha convertit en la institució més popular de la teva cafeteria, però que ningú no ha vist en els últims mesos.

— Si ho creus molt necessari, —digué en Francisco—, pots parlar amb el noi, però pensa que fins ara n'ha estat al marge.

— No Francisco, amb la possibilitat de desmuntar-ho tot d'aquí a tres dies, no ens convenen noves connexions.

— Si necessites homes, Josep, només has de dir-ho.

— Gent, dius?. Farien falta quinze homes per a controlar la sortida en cotxe de la ciutat, en moto un parell més, i a peu no cal dir-ho.

— Tampoc sabem si és a dins o si n'és fora.

— Bé Francisco, deixem-ho per ara. Pel que m'has dit tinc tres dies de coll per a trobar-lo. No me'n sobra cap, però espero sortir-me'n. Procura estar tantes hores com puguis prop del telèfon. Et trucaré.

En Josep ho resoldrà, pensà en Francisco, mentre el veia desaparèixer porta enllà. Sempre se n'havia sortit, i ara cà!, si fallés. Més valia no pensar-hi.

L'endemà no va arribar cap partida. El que preocupava en Francisco era la incertesa de no poder-ho saber ara amb antel·lació. Si no n'havia de venir cap més en els pròxims dies, no calia esperar les setanta-dues hores, ara ja moltes menys. Però també podia retornar abans d'aquest plaç i recobrar les brides de la xarxa.

Valia la pena ser optimista?. No ho sabia. Ja era ben fràgil l'organigrama, tanmateix. Només que la pedra angular se n'anés a donar una volta, tota l'arcada se n'anava en orris. Una estructura piramidal, però de cap per avall: si el vèrtex es trencava, la resta s'esmicolava darrera seu.

No hi havia la menor possibilitat de ser-ne l'hereu. D'això se'n dolia en Francisco, mentre s'esbravava esbatusant els clients amb el drap de cambrer, fent veure que treia la pols de la taula:

— Tot va bé? Ja us serveixen? —deia—, tot canviant de taula i rematant a cops de drap un altre pacient parroquià, que ho suportava amb resignació.

Moltes d'aquestes esbatusades poca-soltes, anaven dirigides —tot somniant despert— contra el cap de xarxa, o eren un intent oníric de redreçar una branca que s'havia adormit fent l'última distribució.

Si el deixessin sol ... Però les poques vegades que s'havia pres pregorratives, no tothom les havia aprovat. Sort que sempre, tenia a mà una clientela soferta per carregar-hi els neulers, i quan l'enuig passava de rosca, feia córrer entre els cambrers la seva consigna predilecta: nois, un duro més per consumició. Això sempre l'apacava. El diner, és el diner, la resta són romanços.

Tot plegat, l'havien posat en el n.º. 2 de l'aparell organitzatiu, sense demanar-ho ni saber de la seva existència. De bell antuvi havia comprès per presió fami-

liar, que la seva feina aniria dels fogons a la taula del client. Si algun cop havia comentat que bé podria dedicar-se als cotxes, la banca o bé a cuidar l'horta i el bestiar a la finca de Can Camps, prop del Tenes o a Can Bordons sota el Pla de la Calma, però li havien tret del cap. Tot ho havia vist més clar, després d'una trompa fenomenal, de panxa enlaire sota la bota de vi ranci de L'avencó, on anava amb l'excusa de jugar al "frontó" o banyar-se a la torre de la família.

Hem de pujar un graó li havien dit. Fa més de quatre-cents anys que atipem pagesos, i ara ens hem de preparar per a no fer més el pagès davant dels senyors. I fent un farcellet el van enviar tres anys a Madrid. L'Escola Oficial d'Hosteleria. Mai no va estar del tot content d'anar-hi. Però calia portar un títol a casa, per a deixar de ser una fonda de poble, i posar alguna estrella a la porta. Mentre perdia el temps tan lluny, el seu germà aprenia l'ofici als fogons de casa, cosa que ell, i vau la gràcia que li feia confessar-ho, encara no tenia massa per mà.

Quan el tenien amb el títol de l'escola, va haver de perfeccionar l'anglès, i també el francès per quatre que en venien. L'alemany hauria anat bé. Durant els darrers anys, l'hotel s'havia omplert de nipons i tedescos que muntaven indústries per la comarca. I ves quines coses, l'última noia de recepció que havien trobat, que parlava l'alemany com si l'hagués mamat, una preciositat que només de pensar-hi se li entelaven els ulls, se l'havia emportat un cap quadrat a la seva oficina.

Després d'arreglar tants mèrits i estudis, el consell familiar el va nomenar Director. Per a dirigir què? L'Hotel, sempre ara ple de família passejant a ple dret amb totes les testes coronades. A la cuina no hi pintava gairebé res, i el que remenava les cireres era el seu germà. Una vegada més s'adonava que pelar patates i netejar fogons era el millor ascendent davant del personal, i que els estudis eren un zero a l'esquerra. A l'administració tampoc hi pintava gran cosa, tot era dut amb mà de ferro. Més endavant el panorama familiar es va aclarir i li fou més planera l'entrada a la cuina, però encara ara, no es podia acostar ni a la caixa ni als llibres.

Vet aquí doncs que la seva principal feina com a Director, era escridassar el personal portes endins, encara que els crits es poguessin sentir quilòmetres a la rodona, per després sortir a fer la rialla i treure la pols als clients que anessin arribant.

Sort que el cap de casa, va cedir als raonaments de la mestressa. El noi gran necessitava alguna feina per a distreure's i realitzar-se, a part de continuar estovant clients amb amabilitat i una moral de pica-mata-lassos.

En Francisco fou emplaçat pel cap de casa tot un cap de setmana a la propietat de Vilassar, la fita on va començar la seva doble vida.

Allà podrem parlar amb tranquil·litat —li digué—. Quan hagis capit de què va la cosa, ens reunirem amb els altres que ens esperaran a una torre a prop.

Aquells dies van capgirar la seva vida, van ésser un autèntic punt-i-apart.

(Continuarà)

CAN PAM DEL SABÓ

"Al peu de l'Estació del Nord estesa, son sos fums gaudi veïnal, metzina etèria per als infants i color de misteri per a rius i vernedes". Amb aquestes inspirades paraules glossa el poeta un dels puntals de la ciutat: Can Pam del Sabó.

I que joiós deu estar l'avi Pam en veure com ha avançat el negoci familiar! Fa molts anys l'aleshores nen Pam jugava a terrenys (joc que ja prefigurava el seu destí gloriós) amb el també infant i més endavant mossèn, Joan Tramper quan aquest li va dir: "Déu m'il·lumina, tu et quedes els terrenys que hi ha a una banda de l'avinguda de l'Estació i jo els que hi ha a l'altra banda" I així va ser, la profecia es va fer realitat, a una banda s'edificaria el garatge i oficina bancària, altrament anomenada Parròquia de Fàtima (de la qual parlarem mantes vegades) i a l'altre s'axecaria el complex Pam, punt de referència per a la neteja, la blancor i la flaire ciutadanes.

L'empresa Pam sempre ha estat molt vinculada a la ciutat així i gràcies en gran part a les seves aportacions, el riu Congost es troba entre els primers d'Europa per la seva bellesa i qualitat natural. Decidida sempre a millorar i aprofundir el seu arrelament popular ha volgut contribuir al desenvolupament econòmic ciutadà, sobretot en el camp de la sanitat on hi ha aportat matèria prima de primera qualitat per tal que fos possible d'experimentar malalties respiratòries, al·lèrgies i d'altres afeccions. També ha contribuït amb molt d'èxit a la millora de les tècniques de jardineria obtenint excel·lents resultats en la variació de la pigmentació de l'herbei existent a la zona, la coloració verd-groga assolida ha estat una veritable

novetat que la nostra Montserrat Mau-Mau està pensant d'aplicar en d'altres zones de la comarca.

En col·laboració amb l'alcalde Pollet, de recordada memòria, es va fer possible una de les ordenacions urbanístiques més originals d'Europa. La interrelació veïnat-indústria-escola-església que en resulta és l'admiració de tothom donada la novetat que representa el possibilitar fer la punyeta d'una manera tan completa i rodona, no sols als habitants de la zona sinó també als de tota la ciutat i àdhuc de Canovelles. Aquesta ordenació és completada amb l'audàcia que ha representat el tancar un carrer i destinar-lo a servei privat; aquest fet origina que el carrer Jordi Camp faci una giragonsa molt ben aconseguida. També cal destacar l'originalíssima façana coronada per un altívol conjunt de xemeneies que són l'atenció dels vianants i estadants, sobretot quan vomiten espectacularment les seves dalinianes fumaroles. Un dels hereus propietaris actuals, l'amic Albert Pam, ens ha declarat com a primícia per a la nostra revista que el Consell d'Europa, després de l'exposició realitzada fa un temps a Florència sobre el Mèdici, pensa organitzar properament una mostra sobre la Granollers del Pam, la realització de la qualensem serà molt celebrada per tot el veïnat de la zona.

No voldríem acabar aquest article sense remerciar a la Família Pam per la seva contribució al lluïment i esplendor de la vida quotidiana a Granollers. El llançament diari, sobretot a les nits, de boires i sorolls monumentals, capaços de provocar misterioses reaccions en l'organisme del ciutadà, ha fet possible que l'abans gris i monòtona quotidianitat es vegi animada per aquests efectes especials.

LLEGIU

CacaGran

Crònica del Vallès Oriental

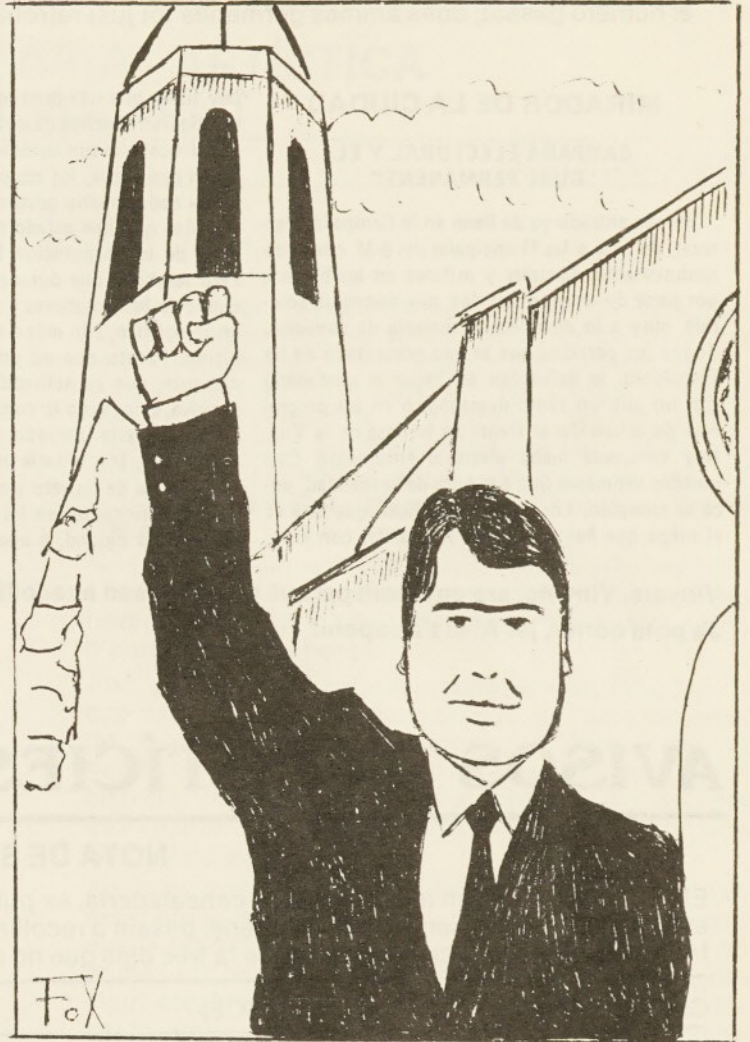
L'ESGLÉSIA DE SANT ESTEVE. CIUTADELLA ROJA DEL CATOLICISME

Informacions de darrera hora arribades a la nostra redacció confirmen la remor que feia dies corria per la ciutat: la missa de dotze ha estat prohibida per ordre de la superioritat.

Ja fa temps a la publicació "Catalunya Cristiana" va aparèixer un article signat per na Montserrat Mau Mau (Alies la Pardaleta) on s'afirmava que qui anava a missa a la Parròquia de Sant Esteve era bàsicament la classe obrera i així les superbes naus neo-gòtiques de l'església s'omplien cada diumenge de nombrosos obrers vestits típicament amb mono i clau anglesa al trauc; àdhuc el Consell Parroquial havia proposat de substituir la campana parroquial per una sirena, es pretenia d'aquesta manera recordar als feligresos el seu ambient laboral i al mateix temps acostar més encara l'església al poble. Aquest índex d'assistència, s'afirmava en l'esmentat escrit, era notablement superior a la missa de dotze, la sortida de la qual era un veritable espectacle proletari amb el seguit d'obers i obrers i obreres marxant arrengrerats i disciplinats com si tornessin de Cal Pam del Sabó en lloc de tornar de Cal Déu.

Aquesta situació que hem exposat va fer-se insostenible quan, el passat diumenge dia 24, a l'hora de la comunió, un escamot d'incontrolats va intentar de cantar la Internacional sota la direcció d'en Lluís Pebroter. Per apaivagar els ànims Mn. Blai Merder va haver de prometre que el dia de Corpus, a més de la custòdia, es traïrien un parell de pancartes reclamant la col·lectivització de les monges grises.

Davant d'aquests fets i per evitar la seva repetició l'Arso-bispo-Bispo de Llerona, Marata i Corró de Vallcrosa ha prohibit la celebració de la missa de dotze durant el temps de primavera per ser època bulliciosa i propícia a pecats de sexe i política. S'està entrenant a escolans i sacristans per tal que actuïn de servei d'ordre als oficis religiosos i s'ha prohibit la utilització de ciris per a impedir que siguin utilitzats com a instruments coactius en algun aldarull.

*L'amic J. Muntal sortint de missa de dotze
Com podeu comprovar la política no li ha fet perdre el
"saludu"*

RELAX
IRIS

LOCAL CLIMATIZADO

Avda. S. Esteve, 92 - Tel. 870 70 51
GRANOLLERS

10 BELLAS JOVENCITAS

de 18 a 23 años, intimidad, higiene,
máxima discreción.
Todos los servicios a un precio normal.
Con video films.

MES DE MARIA

El Gual, fidel al manteniment i promoció de les nostres tradicions més pregones, vol contribuir aquest més de maig al Florilegi Marià, tan practicat i arrelat a Granollers. Del fidel devot, en Rossend Fuig (no pas el dels Tres Pins però sí el de l'il.legal Autocine Granollers) reproduïm una jaculatòria que repetia devotament tot passant el rosari amb els seus treballadors:

"Me cago amb la carcanada de María Santissima"

Degut a la seva influència extraordinàriament benèfica per a les ànimes dels fidels, el Sr. Arso-bispo-Bispo de Llerona, Marata i Corró de Vallcrosa encara ens està comptant les indulgències. Quan les tingui comptabilitzades ja us en darem notícia.

Continuant amb la nostra selecció de violes, englantines i flors naturals que els múltiples lletraferits granollersins produeixen constantment, us oferim en aquest número una troballa tan sols comparable amb la que us vam reproduir el número anterior. Es tracta de l'article signat per en Josep Vinyals al full Publi Jordi n.º. 33, setmana del 18 al 24 d'abril. Com recordareu aquest full junt amb els de la marca "El Elefante" són molt utilitzats per a la neteja corporal).

Com podreu comprovar el signat d'aquest article sembla una ànima germana de l'autor de l'article reproduït en el número passat; dues ànimes germanes tot just retrobades en el nostre Gual.

MIRADOR DE LA CIUDAD

CAMPAÑA ELECTORAL Y EL "GUAL PERMANENT"

Hemos entrado ya de lleno en la Campaña Electoral, de cara a las Municipales del 8-M. con todo rimbombante. Carteles y mítines en los barrios, por parte de algunos partidos, que ponen un colorido muy a lo europeo en materia de comicios. Todos los partidos que se han presentado en las Elecciones, se esfuerzan en llegar al ciudadano con un aire un tanto demagógico en sus programas de actuación al frente de la Casa de la Vila. Hay encenada lucha electoral enfurecida. Con muchas promesas que a la hora de la realidad, poco se cumplen. Los entendidos dicen que éste es el juego que hay que jugar. Repasadas con lupa,

hay listas que nos producen sorpresa, porque en ellos figuran muchos desconocidos en el mundo de la política; que son auténticas novedades. Que nadie, o casi nadie, los conoce. Otros, que se ve que les ha dado mucho gustirrinín durante estos cuatro años que han estado ocupando un sillón en la mesa de la Corporación Municipal, que repiten. Pero también, que durante estos cuatro años han conocido los sinsabores y se han retirado. Es todo un jeroglífico, con más o menos salida fácil de solución. Puesto que no podemos decir, desgraciadamente, que su actuación haya sido demasiado positiva, sino, todo lo contrario...

Durante este período de campaña electoral, asistiremos, ¡no faltaría más!, a los mítines en los que la falta de respeto y coherencia hacia los partidos contrincantes en las mismas aspiraciones de gobernar la ciudad, a una serie de despropósitos

en desprestigio que será la monda lironda. Pero eso dicen que es la democracia, y como quiera que estamos metidos de lleno en este juego, hay que jugarlo muy fuerte, no importa de que manera.

Para empezar, ya ha aparecido un "semanario" titulado "Gual permanent", que no deja títtere con cabeza. Se lo carga todo, sin que nadie se haga responsable de ello, ya que todo es anónimo. Se da la coincidencia que aparece en el momento de efervescencia electoral y además, todos los ataques son hacia los empresarios y la derecha, y a personas muy significativas de Granollers. Prometiéndolo además, que atacará sin piedad alguna todo cuanto se haga de forma fuera de lugar.

JOSE VINYALS

Vinyals, Vinyals, ara entenem perquè no et passen a recollir del tamboret del Zurich!
Ja pots córrer, ja! Ai si t'atrapem!

AVISOS I NOTÍCIES

NOTA DE SOCORS

El "snack-bar" Zurich (ex-pizzeria, ex-cansaladeria, ex-pub del segon pis) prega a les Ambulàncies Plorent que en sortir del bingo i sense tocar la sirena, passin a recollir el Púitzer (assegut al tercer tamboret a mà dreta, entrant per la porta del carrer Sants) que fa tres dies que no poden tancar.

GRÀCIES ESPERIT SANT. R.B.M. (PSOE)

La Cerveseria Ibèria tanca el proper diumenge dia 15 perquè els seus cambres li fan la primera comunió.

El lector de l'Actualitat Comarcal ens ha fet saber que o plega en Mora o plega ell.

El Gabinet de Premsa de l'Ajuntament vol rectificar amb aquesta nota la informació que va donar dies passats, en la qual s'acusava el ciutadà en Josep Garrafiell i Cubill de deure 800.000.- Pessetes a l'hisenda local en el sentit que l'esmentada quantitat la deu a les Factories Ventura-Picarol que es veieren obligades a tancar fa temps quan van ser exhaurides les seves existències i per manca de liquidesa. Vagi aquest aclariment per a intentar salvar l'honor del Sr. Garrafiell que hem tacat d'una manera tan maldestra.

El Restaurant NAGUABO

té l'honor de convidar a tots els lectors de "El Gual Permanent" al sopar d'inauguració que tindrà lloc el proper dimarts dia 17, a les 10 del vespre. El menú del sopar es compondrà dels plats següents:

- Amanida de Fanals a la Immobiliària Joliua.*
- Empedrats il.legals de bacallà a l'Anfrunesa*
- Espàrrecs i claus Costa Rica*
- Oriols farcits de queixals a la Muntanyenca*
- Colls lladronencs a la Policlíniquesa*
- Dius Rafecosos a la Vividora*
- Samalé a la Carcón*
- Trullons a la conillera amb truita a la Francoesa*
- Anques de granota a la Pulitzer Pinyals*
- Va-callar a la Jaume Pam*
- Salmó i Mero a la Ferran*
- Borratxos Garrafiell Pubillière*
- Pets de monja a la Mme. Anna Marie Pallière*

